

[Justitsministeren]

ring af et meget betydeligt arbejdsområde for byretterne; det vil samtidig være helt afgørende, at edb i tingslysningen gennemføres på en sådan måde, at der skabes grundlag for en påkrævet og væsentlig modernisering af kontor- og administrationssektoren inden for domstolsområdet.

Jeg kan sige, at planen nu er at fremsætte de nødvendige lov- og bevillingsforslag til efteråret, sådan at dette særdeles vigtige moderniseringsprojekt kan gå i gang.

Man kan så spørge, om domstolssystemet fungerer godt nok. I medierne har man i den seneste tid kunnet læse om lange sagsbehandlingstider ved domstolene og om retssystemets mangel på ressourcer – er der i hvert fald nogle der siger. Det har måske fået nogle til at frygte, at man er ved at udsulte domstolene, og at der med andre ord ikke er afsat de fornødne ressourcer til, at domstolene kan varetage deres arbejdsopgaver på tilfredsstillende vis.

Lad mig straks sige, at retssikkerhed for mig også er et spørgsmål om at få behandlet sin sag inden for en rimelig tid; ingen tvivl om det. Oplysninger om lange sagsbehandlingstider ved domstolene må altid give anledning til bekymring og også til overvejelser om, hvordan der målrettet kan sættes ind for at rette op på problemerne.

I denne forbindelse er det værd at notere sig, at den seneste statistik fra 1. marts 1991 over byretternes gennemsnitlige berammelsestid viser et fald inden for stort set alle sagskategorier. Som et eksempel kan jeg nævne, at der i almindelige civile sager pr. marts 1991 gik gennemsnitligt 57 dage fra begæring om berømmelse til domsforhandling, hvis sagen skulle vare en halv dag eller derunder, og 74 dage, hvis domsforhandlingen skulle vare over en halv dag. Jeg kan sige, at de tilsvarende gennemsnitstal pr. 1. marts 1990 var på 64 og 79 dage.

Man skal være opmærksom på, at berammelsestiderne for de enkelte sagsgrupper kan variere en del fra embede til embede, men selv om den gennemsnitlige berammelsestid altså er faldende, er hermed ikke sagt, at de nuværende berammelsestider fuldt ud er tilfredsstillende; i midten af 1980'erne var tiden gennemgående lidt kortere, men tallene er dog udtryk for, at det går den rigtige vej.

For så vidt angår berammelsestiden ved landsretterne kan jeg oplyse, at den i Østre

Landsret for tiden er ca. 4½ måned i kriminelle sager og knap 8 måneder i civile sager. I Vestre Landsret er berammelsestiden henholdsvis ca. 3½ måned og 15-16 måneder. Særligt for Vestre Landsret gælder det, at de oplyste gennemsnitstal for civile sager dækker over store variationer i de enkelte sager. Men jeg lægger også vægt på at sige, at det selvfølgelig må give anledning til alvorlige overvejelser, at berammelsestiderne, navnlig ved Vestre Landsret, er så lange. Bl.a. derfor vil jeg på finanslovsforslaget for 1992 lægge op til en mere fleksibel ordning med hensyn til konstitution af landsdommere ved de to landsretter.

Som bekendt har Rigsrevisionen for nylig undersøgt spørgsmålet om dommers bibe-skæftigelse og konsekvenserne heraf for det almindelige domstolsarbejde. Rigsrevisionen har ikke i den forbindelse generelt fundet anledning til kritik, men har dog påpeget visse ting, bl.a. vedrørende lokale anvendelsen, og her vil jeg understrege, at Justitsministeriet naturligvis er indstillet på at følge Rigsrevisionens henstillinger.

Lad mig til sidst summere op på den måde, at jeg er glad for, at der er taget initiativ til denne debat. Den giver, synes jeg, en god mulighed for en nærmere drøftelse af bl.a. domstolenes forhold. Der er ikke tvivl om, at domstolenes personale yder et stort og værdifuldt stykke arbejde, som der på mange måder er grund til at være tilfreds med. Det er sammenfattende min opfattelse, at vores retssystem fungerer godt, men man må på den anden side erkende, at der på nogle områder er grund til bekymringer – hvad jeg også har været inde på – og jeg tænker her på de problemer, der visse steder er med hensyn til berammelsestiderne.

Nogle problemer kan vokse på en sådan måde, at de bør løses ved tilførsel af yderligere ressourcer. De problemer, vi her står over for, er imidlertid efter min opfattelse ikke af en sådan karakter, at man i første række skal overveje tilførsel af yderligere ressourcer; derimod finder jeg, at tiden er inde til mere samlet at overveje domstolenes forhold og udvikling. Vi har at gøre med et område af stor retssikkerhedsmæssig betydning, og derfor må man selvfølgelig være opmærksom på, at omlægning kræver et grundigt forarbejde og derfor også – især hvis der er tale om dyberegående omlægninger – kan tage nogen tid.